

SEXY ROMÁN PLNÝ HUMORU A KUCHYŇSKÉHO ŘÁDĚNÍ...

Alice Claytonová

NABÍJEČ

Goodreads awards 2013
2. místo v kategorii
NEJV TIPNĚJŠÍ
KNIHA ROKU

MLADÁ FRONTA

EROTIC

alice claytonová
NABÍJEČ

MLADÁ FRONTA

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2013 by Alice Clayton
Translation © Jana Montorio Doležalová, 2014

kapitola jedna

„Ó bože.“
Buch.

„Ó bože.“
Buch buch.

Co to...

„Ó bože, to je ono!“

Probrala jsem se ze spánku a zmateně se rozhlédla po neznámém pokoji. Na podlaze krabice. O stěnu opřené obrazy.

Moje nová ložnice, můj novoj byt, připomněla jsem si. Položila jsem ruce na luxusní příkrývku a urovnala si ji na těle. Dokonce i v rozespalosti jsem si uvědomovala, jak kvalitní deku jsem si pořídila.

„Mmmm... Jo, bejby. Přesně tam. To je krása... Nepřestávej, nepřestávej!“

No páni...

Posadila jsem se, promnula si oči a otočila se ke stěně za sebou. Začalo mi docházet, co mě to vzbudilo. Ruce, které ještě pořád nepřítomně uhlazovaly příkrývku, přilákaly pozornost Clivea, mého úžasného kocoura. Strčil mi hlavu do dlaně a chtěl pomazlit. Zatímco jsem ho hladila, rozhlížela jsem se a snažila se zorientovat v novém prostředí.

Do bytu jsem se přistěhovala teprve ten den a byl skvělý. Měl prostorné místnosti, dřevěné podlahy a obloukové dveře. Byl v něm dokonce i krb! Ve skutečnosti jsem neměla páru, jak vůbec oheň rozdělat, ale to nebylo podstatné. Nemohla jsem se dočkat, až na římsu nad ním něco položím. Jako interiérová designérka jsem byla zvyklá v duchu přemísťovat věci, kamkoli jsem přišla. Mí přátelé už šleli z toho, jak jsem jim věčně všechno přerovnávala.

Stěhování mi zabralo celý den, pak jsem se v neuvěřitelně hluboké vaně s nožičkami jako pařátky cákala až do té doby, než jsem se podobala sušené švestce, načež jsem si zalezla do postele a s radostí naslouchala vrzání a skřípání nového domova, slabému provozu pod okny, jakési tiché hudbě a uklidňujícímu klap klap šmejdícího Clivea. Klap klap dělaly jeho dráčky, abyste rozuměli...

Můj nový domov, myslěla jsem si spokojeně, když jsem upadala do bezstarostného spánku. Právě proto jsem byla tolik překvapená, že jsem se probudila v... ukažte... ve dvě třicet sedm v noci.

Tak jsem si ležela a hloupě zírala do stropu, pokoušela se navrátit do odpočinkového stavu, když vtom mě zase něco vyrušilo. Pelest mojí postele se pohnula. Nebo spíš jako by narazila do zdi.

Děláte si srandu? Pak jsem velice zřetelně uslyšela:

„Ó, Simone, to je ono! Mmm...“

Ježíši.

Nevěřicně jsem zamrkala. To, co se v sousedním bytě zcela jasně odehrávalo, mě nejen docela probudilo, ale trochu i fascinovalo. Podívala jsem se na Clivea, on se podíval na mě, a kdybych nebyla tak unavená, přísahala bych, že na mě mrknul. *Hádám, že vedle se nám někdo chystá na Óčko.*

U mě bylo už nějakou chvíli období sucha. Dlouhou chvíli. Špatný, rychlopalný sex a blbě načasované dostaveníčko na jednu noc mě připravily o orgasmus. Už šest měsíců byl na dovolené. Šest dlouhých měsíců.

Snažila jsem se z toho dostat tak zoufale, že mi začal hrozit syndrom karpálního tunelu, jenže Óčko mě podle všeho opustilo už navždycky. A nemám tím na mysli Oprah Winfreyovou.

Myšlenky na své chybějící Óčko jsem radši zapudila a stočila se do klubíčka. Všechno se zdálo ztichlé. Clive vedle mě spokojeně předl a já jsem se konečně zase nechala unášet spánkem. Vtom vypuklo hotové peklo.

„Ano! Ano! Ó bože... Ó bože!“

Z poličky nad postelí spadl obrázek a praštil mě do hlavy. To mě naučí, že žiju v San Francisku a že se mám vždycky ujistit, jestli je všechno bezpečně zašroubované. *Když už jsme u toho šroubování...*

Zatímco jsem si rukou masírovala hlavu, nadávala jsem tak, že by se Clive mohl červenat (kdyby to kočky uměly). Pak jsem se otočila ke zdi, která doslova narážela do pelesti mojí postele a za kterou randál pokračoval.

„Mmm... ano, bejby, ano, ano, ano!“ skandovala křiklounka a zakončila svůj projev spokojeným vzdychnutím.

Potom jsem, ježíšku na křížku, uslyšela *plácání na zadek*. Tenhle zvuk si splést nemůžete a u sousedů někdo zrovna dostával pořádných pětadvacet na holou.

„Ó bože, Simone. Ano. Byla jsem zlobivá holka. Ano, ano!“

Neskutečný... Další plácání na zadek a pak neklamné mužské sténání a vzdychání.

Vstala jsem, odsunula celou postel pár centimetrů dál od zdi a nakvašeně zase zalezla pod deku. Po celou dobu jsem z té stěny nespustila oči.

Než jsem usnula, přísahala jsem si, že jestli zaslechnu ještě i docela malé pípnutí, zabouchám na ně zpátky. Nebo sténání. Nebo plácání.

Pěkně vítáme v naší čtvrti.

kapitola dvě

Následujícího dne, první oficiální ráno v novém bytě, jsem srkala kávu a přežvykovala zbylou koblihu ze stěhovací párty z předchozího večera.

Nevyspala jsem se tak, jak jsem doufala, abych se mohla vrhnout na vybalování, a tiše jsem proto proklínala vedlejší byt, v kterém se v noci tolik dovádělo. Děvče se nechalo přefíknout, dostalo naplácáno, vyvrcholilo a usnulo. Totéž Simon. Aspoň jsem předpokládala, že se tak jmenoval, protože holka, které se líbilo dostávat na zadek, dokola volala tohle jméno. A pokud si ho vymyslela... no nevím, k tomu, aby ho křičela v agonii, existovaly žhavější jména než Simon.

Agonie... Panebože, ta mi tak moc chyběla.

„Pořád nic, Óčko?“ povzdychla jsem si s očima sklopenýma do klína. Během čtvrtého měsíce Chybějícího Óčka jsem k němu začala promlouvat, jako by se jednalo o skutečnou bytost. Když otráasalo mým světem, vypadalo dost opravdově. Bohužel od doby, co mě opustilo, jsem si nebyla jistá, jestli bych ho vůbec poznala, kdybych ho znovu viděla. *Jak moc, moc smutné, když holka ani nepozná svůj vlastní orgasmus*, napadlo mě a tesklivě jsem pohlédla ven z okna na sanfranciský horizont.

Rozložila jsem nohy z tureckého sedu a doloudala se k dřezu, abych vypláchla hrnek od kafe a nechala ho odkapat. Pak jsem si stáhla světle blondaté vlasy ledabyle do culíku a zhodnotila chaos, který mě obklopoval. Nezáleželo na tom, jak dobře jsem si všechno naplánovala, ani na tom, jak dobře jsem krabice polepila etiketami, *ani na tom, kolikrát jsem tomu idiotovi stěhovákovi opakovala, že pokud je na krabici napsané KUCHYNĚ, nepatří do KOUPELNY*, pořád tu byl binec.

„Co myslíš, Clive? Máme začít tady, nebo v obýváku?“

Kocour ležel schoulený do klubíčka na jednom z širokých okenních parapetů. Musím připustit, že když jsem hledala nový byt, při každé prohlídce jsem se soustředila i na parapety. Clive se rád díval ven na svět a mně se zase při návratu z práce líbilo vidět ho, jak na mě čeká. Právě se na mě od okna podíval a jako by kývnul směrem k obýváku.

„Fajn, budiž,“ řekla jsem a přitom jsem si uvědomila, že od chvíle, co jsem vstala, jsem promluvila zatím jen třikrát a každé moje slovo patřilo kočce. Ó já...

Asi o dvacet minut později začal Clive hypnotizovat holuba a já jsem se dala do vytahování dévédéček, když vtom se na chodbě ozvaly hlasy. Moji hluční sousedi! Doběhla jsem ke dveřím, málem jsem přitom zakopla o krabici, a přitiskla oko ke kukátku, abych spatřila vchod naproti. *Jsem to ale zvrhlík, no vážně.* Přestat šmírovat mě ale ani nenašlo.

Moc dobře jsem je neviděla, zato jsem slyšela jejich rozhovor. Příjemný, hluboký mužský hlas a po něm už dobře známé vzdychání jeho partnerky.

„Mmm, Simone, dneska v noci to bylo fantastický.“

„Myslel jsem, že fantastický bylo i dnešní ráno,“ řekl on a vlepil jí něco, co znělo jako senzační polibek.

Ale to se podívejme. Ráno museli být v jiné místnosti, protože jsem nic neslyšela. Namáčkla jsem oko ještě víc ke kukátku. *Úchylák.*

„To taky. Zavoláš mi brzy?“ zeptala se ona a natáhla se pro další pusu.

„Jasně, zavolám hned, jak se vrátím do města,“ slíbil on, a když se od něj dívka se smíchem otočila, plácl ji zase po zadku.

Dívka vypadala spíš menší. *Čau čau, Prdelko.* Na *Simona* jsem ovšem kvůli špatnému úhlu neviděla, navíc zmizel v bytě ještě dřív, než jsem ho stihla zaměřit. *Zajímavý. Takže ta holka s ním nebydlí.*

Žádné „Miluju tě, já tebe taky“ jsem při jejich loučení neslyšela, ale zdálo se, že jsou oba docela v pohodě. Nepřítomně jsem žvýkala vlastní culík. Aby taky nebyli, po tom všem plácání a tak.

Abych vyhnala z hlavy myšlenky na výprask a na *Simona*, vrátila jsem se ke svým dévédéčkám. *Simon dává na holou. Skvělý název pro kapelu...* Přešla jsem k písmenu H.

O hodinu později, když jsem právě řadila *Čaroděje ze země Oz* za *Karlíka a továrnu na čokoládu*, mi někdo zaklepal na dveře. Jak jsem se k nim blížila, z chodby ke mně dolehlo šoupání. Potlačila jsem úsměv.

„Nepouštěj to, ty nemehlo,“ peskoval smyslný hlas.

„Hele, zmlkni a přestaň mě komandovat,“ odsekl druhý hlas.

S očima v sloup jsem otevřela svým dvěma nejlepším kamarádkám, *Sophii* a *Mimi*, které nesly velkou krabici.

„Žádný dohadování, dámy. Obě jste krásný,“ zasmála jsem se a nadzvedla jedno obočí.

„Ha, ha. Moc vtipný,“ odpověděla Mimi a přitom vklopýtala dovnitř.

„Co to sakra je? To jste vážně samy vynesly až do čtvrtýho patra?!“ Na manuální práci si za sebe moje kámošky hledaly většinou někoho jiného.

„Představ si, že jsme čekaly v taxíku, až někdo půjde kolem, ale prd. Tak jsme se s tím táhly úplně samy. Pěknou kolaudaci!“ popřála mi Sophia a poté, co položily krabici na zem, se zhroutila na lenošku u krbu.

„A přestaň se už stěhovat, prosím tě. Nebaví nás pořád ti něco kupovat,“ zasmála se Mimi, lehla si na gauč a dramaticky si přikryla obličej rukama.

Palcem u nohy jsem šťouchla do krabice a zeptala se: „Co to teda je? A mimochodem, nikdy jsem po vás nechtěla, abyste mi něco kupovaly. Ten odšťavňovač od Jacka LaLanna minulej rok vážně nebyl nutnej.“

„Nebud' nevděčná. Tak už to otevři,“ nařídila mi Sophia a ukázala na krabici prostředníkem, který vzápětí otočila směrem nahoru a namířila na mě.

S povzdechem jsem se posadila před krabici. Ozdobná stuha s drobným ananasem mi prozradila, že jde o značku Williams-Sonoma. Ať už bylo uvnitř cokoli, vážilo to dost.

„Ach jo, co vás to napadlo?“ zavrtěla jsem hlavou a postřehla, jak Mimi na Sophii mrkla. Když jsem zatáhla za stuhu a krabici otevřela, radostí jsem se rozzářila jako sluníčko. „Holky, to je moc!“

„Víme, jak strašně ti chybí ten starej,“ usmála se na mě Mimi.

Roky předtím jsem po zesnulé prasetě zdělila starého kuchyňského robota, který měl už víc než čtyřicet let, ale pořád skvěle fungoval. Tehdy se věci vyráběly tak, aby vydržely co nejdéle. Odešel teprve před pár měsíci, a to s velkou pompou. Jednou odpoledne, zatímco jsem mixovala těsto na cuketovou buchtu, se celý rozviklal a začalo se z něj kouřit. S těžkým srdcem jsem ho vyhodila.

Najednou jsem zírala do krabice, odkud zase na mě zíral nový, naleštěný kuchyňský robot z nerez oceli, a v hlavě se mi roztančily vidiny cukroví a koláčů.

„Teda holky, ten je nádhernej,“ vydechla jsem s očima stále upřenýma na své nové dětátko. Opatrně jsem ho vytáhla, abych se jím mohla pokochat. Rukama jsem ho doslova osahávala, prsty zajížděla do všech jeho hladkých záhybů a těšila se z jeho kovově studeného doteku na své kůži. Pak jsem ho objala a jemně zasténala.

„Máme vás spolu nechat o samotě?“ zeptala se Sophia.

„Ne, to je dobrý. Chci, abyste byly svědky naší lásky. Kromě toho, tohle je pravděpodobně jedinej mechanickej nástroj, kterej mi v blízky budoucnosti přinese rozkoš. Díky, holky. Musel vás stát strašně moc peněz, fakt si toho vážím,“ řekla jsem.

Připojil se k nám i Clive, který mixér očichal a hned nato skočil do prázdné krabice.

„Zlato, stačí, když slíbíš, že nám budeš nosit dobroty, a jsme vyrovnaný.“ Mimi se posadila a netrpělivě se na mě zadívala.

„Co je?“ zpozorněla jsem.

„Caroline, můžu se teď, prosím tě, vrhnout na tvý šuplíky?“ zeptala se a přískoky se začala posouvat směrem k ložnici.

„Proč se chceš vrhat na můj šuplíky?“ podivila jsem se a utáhla si šňůrku v pase.

„V kuchyni! Nemůžu se dočkat, až ti všechno urovnám!“ vykřikla a začala běhat na místě.

„No jasně, že můžеш. Dej se do toho! Užij si to, ty maniačko,“ zavolala jsem na Mimi, která se už vítězoslavně hnala do vedlejší místnosti.

Mimi byla profesionální organizátorka. Když jsme spolu studovaly na Berkeley, přiváděla nás k šílenství svou obsedantně kompulzivní poruchou a přehnaným smyslem pro detail. Jednou jí Sophia navrhla, aby dělala profesionální organizátorku, a Mimi se jí po státnicích vážně stala. V celé oblasti zálivu pomáhala rodinám uklízet jejich haraburdí. Designérská firma, pro kterou jsem pracovala, využívala Mimi občas ke konzultaci. Párkrát se taky objevila na kabelovce v pořadech o rodině. Ta práce jí dokonale sedla.

Takže jsem prostě Mimi nechala, ať dělá, co umí, protože jsem věděla, že mě ohromí, v jakém pořádku budu všechno mít. Sophia a já jsme se dál poflakovaly v obýváku a smály se nad dévédéčky, která jsme v minulosti zhlédly. Zastavily jsme se nad každým filmem s hereckou skupinou Brat Pack z osmdesátých let a debatovaly o tom, jestli Bender nakonec skončil s Claire, když se pak všichni v pondělí vrátili do školy. Já jsem hlasovala, že ne, a k tomu jsem se vsadila, že tu náušnici Claire už nikdy nedostala zpátky...

* * *

Večer, když moje kamarádky odešly, jsem se uvelebila s Clivem na gauči v obýváku a sledovala reprízu *Bosonohé komtesy* na kanálu Food Network. Zatímco jsem snila o výtvorech, které ve svém novém mixéru

ušlehám (a jak bych si jednou přála kuchyň jako má Ina Gartenová), zaslechla jsem za vstupními dveřmi kroky a dva hlasy. Podezřívavě jsem přimhouřila ke Cliveovi oči. Prdelka musela být zpátky.

Vyskočila jsem z gauče a letěla ještě jednou přimáchnout oko ke kukátku, abych si souseda lépe prohlédla. Zase mi unikl, stihla jsem jen jeho záda, když vstupoval do bytu za velmi vysokou ženou s dlouhými hnědými vlasy.

Zajímavý. Dvě různé ženský za dva dny. Gigolo!

Viděla jsem, jak se za nimi zabouchly dveře, a ve stejném okamžiku jsem ucítila Clivea, který se mi otíral o nohy a vrátil.

„Ne, ne, ven nemůžeš, hlupáčku,“ zacvrlikala jsem, sehnula se k němu a nabrala ho do náruče. Otřela jsem si tvář o jeho hedvábný kožíšek a usmála se nad tím, jak se mi rozvalil v rukách. Clive byl taky pěkný gigolo. Položil by se pro kohokoli, kdo by ho podrbl na břiše.

Vrátila jsem se na gauč a dokoukala, co nás Bosonohá komtesa učila ohledně přípravy slavnostní večeře v pobřežním městečku na americkém severovýchodě. S jednoduchou elegancí a... bankovním kontem hodným komtesy.

O několik hodin později a s hlubokým otiskem dekoračního polštářku na čele jsem se došourala do ložnice. Mimi můj pokojík zorganizovala tak skvěle, že mi zbývalo jen pověsit rámečky a poklidit pár maličkostí. Po celkem zralé úvaze jsem z poličky nad postelí odstranila obrázky. Nechtěla jsem nic riskovat. Postavila jsem se doprostřed místnosti a naslouchala zvukům ze sousedního bytu. Na západní frontě klid. Zatím v pořádku. Možná byla ta minulá noc jen výjimka.

Než jsem vlezla do postele, prohlédla jsem si ještě zarámované fotky své rodiny a přátel. Já s našima, jak lyžujeme u jezera Tahoe. Já s kámoškama u sanfranciské Coit Tower. Sophia se strašně ráda fotila u čehokoli, co mělo falický tvar. Hrála na violoncello v městském orchestru a přesto, že se kolem hudebních nástrojů točila celý život, kdykoli uviděla flétnu, neodpustila si nějaký oplzlý vtip. Byla ujetá.

Všechny tři jsme byly nezadané, což bylo celkem vzácné. Obvykle alespoň jedna z nás s někým chodila, ale co se Sophia před pár měsíci rozešla se svým posledním přítelem, období sucha nastalo pro úplně všechny. Naštěstí pro mé kamarádky nebylo jejich období tak suché jako to moje. Pokud vím, ještě pořád se svými Očky nerozmlouvaly.

Při vzpomínce na noc, kdy se cesta mého Očka rozešla s tou mou, mě zamrazilo. Měla jsem za sebou pár špatných prvních schůzek a byla

jsem tak sexuálně frustrovaná, že jsem si dovolila jít do bytu člověka, kterého jsem nemínila už nikdy znovu vidět. Ne že bych byla proti jednorázovkám. Nejedno ráno jsem si prošla uličkou hanby. Ale tenhle týpek? Mělo mě to napadnout. Cory Weinstein, bla bla bla. Jeho rodina vlastnila řetězec pizzerek po celém západním pobřeží. Na papíře to vypadá dobře, ne? Ale jenom na něm. Byl docela milý, ale strašně nudný. Jenže já jsem už nějakou chvíli nebyla s chlapem a po několika martini a povzbuzujících slovíčkách v autě cestou zpátky jsem podlehla a nechala Coryho, „aby si mě vzal“.

No, až do toho okamžiku jsem ve svém životě věřila v pravdivost staré teorie, že sex je jako pizza. I když je špatná, pořád je dost dobrá. Od té doby jsem pizzu nesnášela. Z více důvodů.

Sex s Corym byl ten nejhorší možný. Jako kulomet: tra ta ta ta. Třicet vteřin na balonech, šedesát vteřin někde kus nad místem, kde měl správně být, a pak dovnitř. A ven. A dovnitř. A ven. A dovnitř. A ven.

Aspoň to bylo hodně rychlé, že ano? Sakra nebylo! Tahle hrůza trvala měsíce. Dobře, měsíce ne, ale skoro třicet minut. Jen dovnitř. A ven. A dovnitř. A ven. Moji ubohou mušličku jako by písكوvali.

Než to skončilo a Cory zařval: „To je vončo!“, přičemž se na mě bezvládně zhroutil, jsem si zatím v duchu přerovnála všechny kořenky a chystala se na čisticí prostředky pod dřezem. Pak jsem se oblékla, což netrvalo dlouho, jelikož jsem nebyla ani pořádně svlečená, a odešla.

Následujícího večera, po tom, co se Spodní Caroline trochu zotavila, jsem se rozhodla dopřát jí hezkou, dlouhou chvíli sebelásky za přítomnosti oblíbeného imaginárního milence každé ženy George Clooneyho alias Dr. Rosse. Avšak k mému velkému zklamání Ōčko opustilo budovu. Tehdy jsem nad tím mávla rukou. Myslela jsem, že to prostě chtělo jednu noc v klidu, že šlo o posttraumatický stres po Corym z pizzerky.

Ale další noc? Žádné Ōčko. Celý týden po něm nebyla ani stopa. A tak to šlo dál, až se z týdnů staly měsíce. Ty se protahovaly a protahovaly a já jsem si v sobě vypěstovala hlubokou, neutuchající nenávist ke Corymu Weinsteinovi. Co páčil jako kulomet...

Potrásala jsem hlavou, abych ji vyčistila od myšlenek na Ōčko, a zalezla si do postele. Clive počkal, až najdu správnou pozici, a pak se uvelebil v prostoru mezi mými koleny. Když jsem zhasla světlo, naposledy zapředl.

„Dobrou, pane Clive,“ zašeptala jsem a okamžitě usnula.

Buch.

„Ó bože.“

Buch buch.

„Ó bože.“

Neuvěřitelný...

Tentokrát jsem se probrala rychleji, protože mi hned docvaklo, co slyším. Posadila jsem se a zírala přes rameno za sebe. Postel byla ještě pořád bezpečně odtazena od zdi, takže nárazy jsem necítila, ale bylo zatraceně jasné, že se na druhé straně něco pohybuje.

Pak jsem zaslechla... syčení?

Podívala jsem se dolů na Clivea, který měl úplně naježený a vztyčený ocas. Nahrbil se a tápal sem a tam v nohách postele.

„Haló, pane. V pohodě. Máme prostě trochu hlučného souseda, to je celý,“ chlácholila jsem ho a přitom k němu natahovala ruku. Vtom jsem to uslyšela.

„Mňau.“

Natočila jsem hlavu víc na stranu a nastražila uši. Mezitím jsem pozorovala Clivea, který na mě koukal, jako by říkal: „To jsem nebyl já“.

„Mňau! Ó bože. Mňááá!“

Holka ve vedlejším bytě mňoukala. Prokristapána, co jí to ten soused prováděl, že ji k tomu dohnal?

V tom momentu Clive totálně zcvoknul a vrhnul se na stěnu. Doslova po ní šplhal, jak se snažil dostat tam, odkud zvuk přicházel, a svým vlastním mňoukáním se přidal ke sboru.

„Óóó ano, to je ono, Simone... Mmmm... mňau, mňau, *mňau!*“

Panenko skákává, na obou stranách zdi vyváděly zdivočelé kočky. Žena se vyjadřovala s přízvukem, který jsem nedokázala dobře odhadnout. Určitě z Východní Evropy. Češka? Polka? Vážně jsem byla v... ukažte... jednu šestnáct v noci vzhůru a snažila se rozeznat národnostní příslušnost ženy, kterou ojížděli u sousedů?

Zkusila jsem Clivea chytit a utiřit ho. Bez šance. Byl sice vykastrován, ale pořád kluk a chtěl to, co bylo za zdí. Nepřestával vřestět a jeho mňoukání se mísilo s dívčím, až jsem se z té chvíle všeobecného veselí málem rozbředla. Můj život se proměnil v absurdní drama za doprovodu kočičího sboru.

Probrala jsem se, když jsem zaslechla vzdychat *Simona*. Jeho hlas byl hluboký a zastřený, a zatímco na sebe žena a Clive dál volali, já

jsem naslouchala jenom jemu. Zasténal a začalo bušení do zdi. Jel do finále.

Žena mňoukala čím dál hlasitěji, nepochybně se šplhala ke svému vrcholu. Z mňoukání se stalo směšné skučení, až nakonec vykřikla: „Da! Da! Da!“

Aha. Takže Ruska. Pro lásku petrohradskou!

Poslední bouchnutí, poslední zasténání, poslední zamňoukání. Pak nastalo požehnané ticho. Až na Clivea. Ten pro svou ztracenou lásku tesknil až do zpropadených čtyř ráno.

Studená válka byla zpátky...

kapitola tři

Než se Clive zklidnil a přestal se svým kocouřím toužením, byla jsem naprosto vyčerpaná a dokonale probuzená. Do zazvonění budíku mi zbývala jen hodina a taky mi došlo, že příděl spánku jsem si vybrala už úplně celý. Mohla jsem klidně rovnou vstát a udělat si něco k snídani.

„Hloupá číčo,“ obořila jsem se na zeď za sebou a přešla z ložnice do obývacího pokoje. Pustila jsem si televizi, zapnula kávovar a sledovala právě začínající svítání, které mi nakukovalo do oken. Když se mi Clive otřel o nohy, zakoulela jsem očima.

„Najednou o mou něhu stojíš, co? Po tom, cos mě v noci odkopl kvůli Purině? Ty jsi ale lotr, Clive,“ reptala jsem. Pak jsem natáhla nohu a podržela ho patou.

Clive se svalil na zem a začal se přede mnou předvádět. Moc dobře věděl, že takovému pózování neodolám. Zasmála jsem se a poklekla k němu.

„Jo, jo, já vím. Miluješ mě jenom proto, že tě živím,“ povzdychla jsem si a polaskala ho na bříšku.

S Clivem v patách jsem se vrátila do kuchyně a nasypala mu krmení do misky. Když už měl, co potřeboval, rázem na mě zapomněl. Cestou do sprchy jsem uslyšela šramot na chodbě. Jako Šmírující Caroline, kterou jsem se velice rychle stala, jsem natlačila oko na kukátko, abych se podívala na souseda a Purinu.

Simon byl krytý dveřmi svého bytu, takže jsem mu neviděla do obličeje. Purina stála na chodbě a on jí rukou zajížděl do dlouhých vlasů. I přes proklaté dveře jsem naprosto jasně slyšela její kočičí vrnění.

„Mmm, Simone, v noci to bylo... mmmm,“ *předla* a opírala se o jeho dlaň, která se jí právě tiskla na tvář.

„Pro mě taky. Líp bych náš večer a dnešní ráno nepopsal,“ pronesl hlubokým hlasem a oba se rozchichotali.

Pěkný. Takže další dvourázovka.

„Zavoláš mi, až se vrátíš do města?“ zeptala se, zatímco jí Simon odhrnoval vlasy z obličeje. Z obličeje, který prozrazoval čerstvé ukojení. Takový mi chyběl.

„Na to se spolehni,“ odpověděl a pak ji stáhl zpátky do dveří pro něco, co se pravděpodobně podobalo zabijáckému polibku. Purina zvedla nohu jako při pózování. Zakoulela jsem očima, ale bolelo to. Chápejte, pravé oko jsem totiž měla namáčkнутé na kukátku.

„*Dasvidania*,“ zašeptala svým exotickým přízvukem. Ten se najednou, když nevřískala jako kočka v říji, zdál mnohem hezčí.

„Čau,“ usmál se Simon a nato Purina ladně odkráčela pryč.

Různě jsem se natahovala, abych ho ještě zahlédla, než zajde zpátky k sobě, ale marně. Zase mi unikl. Musela jsem si přiznat, že po tom všem plácání a mňoukání jsem umírala touhou spatřit, jak ten Simon vlastně vypadá. V sousedním bytě docházelo ke skutečným sexuálním orgiím, jen jsem nechápala, proč by měly narušovat moje spací návyky. Odlepila jsem se od dveří a šla do sprchy. Pod vodou jsem přemítala, co asi tak způsobí, že se ženská rozmňouká.

Kolem půl osmé jsem naskočila do taxíku a v hlavě si projela, co mě ten den čeká. Měla jsem se setkat s novým klientem, měla jsem doladit pár podrobností na projektu, který jsem zrovna dodělala, a měla jsem zajít na oběd se svou šéfovou. Při myšlence na Jillian jsem se musela culit.

Jillian Sinclairová stála v čele vlastní designérské firmy, do které jsem měla to štěstí nastoupit během posledního ročníku univerzity na stáž. Jillian, které táhlo na čtyřicet, ale vypadala na třicet, se v oboru prosadila už na samém počátku své kariéry. Šla proti zvyklostem, patřila mezi první, kdo smetli ze stolu starožitný styl Shabby Chic, velmi brzy začala udávat trend a hlásala návrat decentních odstínů a geometrických potisků „moderního“ vzhledu, který právě frčel. Po skončení stáže mě zaměstnala a poskytla mi nejlepší zkušenosti, jaké si může mladý designér přát. Byla odvážná, bystrá, měla zabijácký instinkt a ještě zabijáctější oko pro detail. Ale co bylo na práci pro ni nejlepší? S Jillian byla sranda.

Když jsem vyskočila z taxíku, prohlédla jsem si své „pracoviště“ zvenku. Jillian Designs sídlilo v Russion Hill, nádherné části města plné pohádkových vil, klidných ulic a fantastických výhledů z nejvyšších vrcholků. Několik rozlehlejších starých domů se přeměnilo na obchodní objekty a naše budova byla jedním z nejhezčích.

Při vstupu do kanceláře jsem spokojeně vydechla. Jillian chtěla, aby si každý designér navrhl svůj prostor sám. Byl to taky způsob, jak potenciálním klientům ukázat, co mohou očekávat. Já jsem si své pracovní prostředí promyslela opravdu dobře. Tmavě šedé zdi zvýrazňovaly

semišové lososové závěsy, psací stůl byl z tmavého ebenu a křesílka měla jemné hedvábné čalounění v barvách zlata a champagne. Místnost působila klidně a vznešeně, ovšem s příměsí rozmaru, který zajišťovala moje sbírka reklamních plakátů z třicátých a čtyřicátých let na rajčatovou omáčku Campbell's Soup. Našla jsem jich celý svazek v jednom výprodeji, všechny vystřižené ze starých čísel časopisu *Life*. Nechala jsem si je zapaspartovat a zarámovat a pohled na ně mě vždycky rozesmál.

Několik minut jsem strávila likvidováním květin z předchozího týdne a aranžováním nových. Každé pondělí jsem se stavovala v blízkém obchůdku a vybírala si kytici pro nadcházející týden. Květy se měnily, ale barvy spadaly víceméně do stejné palety. Nejvíce se mi líbila sytě oranžová a růžová, broskvová a teple zlatá. Tentokrát jsem zvolila krásné korálové hybridní čajové růže s okraji v malinovém odstínu.

Potlačila jsem zívnutí a posadila se ke stolu, abych se připravila na pracovní den. Vtom jsem zahlédla Jillian, jak honem prochází kolem, a tak jsem na ni zamávala. Vrátila se a strčila hlavu do dveří. Jako vždy dokonale upravená, k tomu vysoká, štíhlá a rozkošná. Měla na sobě celkem obyčejnou černou halenku k bokům, ale vysokými fuchsiovými lodičkami s otevřenou špičkou tomu dodala ten správný odvaz. Jillian byla šik.

„Nazdar, holka! Jak je v bytě?“ zeptala se, když už seděla na křesílku přede mnou.

„Skvěle. Ještě jednou díky! Tohle ti nebudu moct nikdy oplatit. Jsi nejlepší,“ rozplývala jsem se.

Jillian si právě rekonstruovala dům v Sausalito a mně přenechala do podnájmu pronajatý byt, ve kterém bydlela od doby, co se přistěhovala do města. Ve srovnání s běžnými nájemmi ve velkoměstě jsem ho dostala za hubičku. Majitel stanovil až nehorázně nízkou cenu. Chystala jsem se na Jillian chrlít dál, ale zarazila mě mávnutím ruky.

„Pšt, to nic není. Víím, že bych se ho měla zbavit, ale bylo to moje první samostatný bydlení, a kdybych ho pustila, asi by mi to utrhlo srdce! Kromě toho se mi líbí představa, že v něm zase někdo bydlí. Ta čtvrt je přece úžasná,“ usmála se.

Potlačila jsem další zívnutí, což jí neuniklo.

„Caroline, je pondělí ráno a ty už zíváš?“ pokárala mě.

Zasmála jsem se. „Kdys tam spala naposled, Jillian?“ Podívala jsem se na ni přes okraj svého šálku s kávou. Ten den to byl už můj třetí. Jako bych chodila po ochutnávkách.

„Páni, to už je dlouho. Snad před rokem? Benjamin byl pryč a já jsem tam ještě měla postel. Někdy jsem zůstávala na noc ve městě, když jsem dělala přesčas. Proč se ptáš?“

Benjamin byl její snoubenec. Sám se vypracoval na milionáře, investor rizikového kapitálu a setsakramentský krasavec. Já i moje kámošky jsme se do něj zabouchly až po uši.

„A z vedlejšího bytu jsi nic neslyšela?“ zajímala jsem se.

„Ne. Myslím, že ne. Co jako?“

„Hmm, prostě zvuky. Pozdně noční zvuky.“

„Když jsem tam spala já, tak ne. Nevím, kdo tam teď bydlí, ale stěhoval se tam někdo nový. Tak loni asi? Nebo rok předtím? Nikdy jsem ho nepotkala. Proč? Co přesně jsi slyšela?“

Zrudla jsem jako rajče a usrkla si kávy.

„Počkej moment. *Pozdně noční zvuky*? Caroline? Fakticky? Tys slyšela nějakou intimní chvilku?“ ponoukala mě.

Bouchla jsem hlavou do stolu. Ó bože. Flashbacky! Už žádné bouchání. Mrkla jsem se na Jillian, která se smíchem zaklonila hlavu.

„Ježiši, Caroline. To jsem netušila! Poslednímu sousedovi, na kterýho si vzpomínám, bylo něco přes osmdesát a jediný, co ke mně z jeho ložnice kdy dolehlo, byly pořád dokola ty samý westerny. Když na to ale myslím, slyšela jsem je vážně *hodně* dobře...“ Hlas se jí vytratil.

„No, tak westerny momentálně přes zdi nedoléhají. Doléhá přes ně rovnou sex. A žádněj něžnej nebo nudnej. Tady mluvíme o... zajímavém sexu,“ culila jsem se.

„Co jsi slyšela?“ zeptala se Jillian s rozzářenýma očima.

Je jedno, kolik vám je nebo z jakého pocházíte prostředí, ale existují dvě všeobecné pravdy. Vždycky nás rozesměje... *plynatost*, když k ní dojde v nesprávnou chvíli, a vždycky jsme zvědaví, co se děje v ložnicích jiných lidí.

„Jillian, fakticky, něco takového jsem ještě nikdy neslyšela! První noc tak strašně bušili do zdi, že mi z poličky spadl obrázek a praštil mě do hlavy!“

Jillian vykulila oči a naklonila se přes stůl blíž. „Nekecej!“

„Nekecám! A pak... kristepane, slyšela jsem plácání na zadek.“ Mluvila jsem se svou šéfovou o výprasku na holou. Už chápete, proč svou práci miluju?

„Neee,“ vydechla Jillian a obě jsme se rozhihňaly jako školačky.

„Áááno. A posunul mi postel, Jillian. Normálně ji odšoupl! Druhej den ráno jsem pak Prdelku viděla, když odcházela.“

„Ty jí říkáš Prdelka?“

„To si piš! A včera v noci...“

„Dvě noci za sebou! Dostala Prdelka zase naplácáno?“

„Kdepak, včera v noci jsem měla tu čest s hříčkou přírody, kterou jsem pojmenovala Purina,“ pokračovala jsem.

„Purina? To nechápu,“ zamračila se Jillian.

„Ruska, kterou můj soused rozmňoukal.“

Jillian se znovu rozesmála, což přilákalo Stevea z účtárny, který strčil hlavu do dveří.

„O čem to tady, vy dvě slepice, kdákáte?“ zajímal se a potřásal přitom hlavou.

„O ničem,“ odpověděly jsme zároveň a znovu vyprskly.

„Dvě ženský za dvě noci, to je působivý,“ vzdychla Jillian.

„Prosím tě, působivý? Ale prd. Je to gigolo, tak je to.“

„Týjo. Víš, jak se jmenuje?“

„Jasně že vím. Jmenuje se Simon. Prdelka a Purina to totiž pořád vyřvávaly dokola. Slyšela jsem je dokonce i přes to bušení... Stupidní nabíječ,“ zamručela jsem.

Jillian se na chvíli odmlčela a pak se zazubila. „Simon Nabíječ, to je dobrý!“

„Jo, tobě se to líbí. Ty nemáš kocoura, co se snaží přes zeď spářit s Purinou,“ zaúpěla jsem žalostně, položila hlavu zase na stůl a nechala ji tam, zatímco jsme se dál chechtaly.

„Dobře, tak zpátky do práce,“ zavelela nakonec Jillian, když si utírala slzy z očí. „Potřebuju, abys dneska získala ty nové klienty. V kolik mají přijít?“

„Jo, pan a paní Nicholsonovi tu budou v jednu. Připravila jsem pro ně prezentaci i plány. Myslím, že se jim můj návrh na předělání ložnice bude líbit. Připojíme jim k ní i salonek a úplně novou koupelnu. Vypadá to vážně skvěle.“

„To věřím. Probereš se mnou svoje nápady u oběda?“

„Jasně, už se těším,“ souhlasila jsem, zatímco Jillian mířila ke dveřím.

„Víš, Caroline, pokud se ti tuhle zakázku podaří získat, firmě to hodně prospěje,“ řekla a upřeně na mě pohlédla přes žíhané brýle.

„Jen počkej, až uvidíš, co mám v plánu s jejich novým domácím kinem.“

„Nicholsonovi nemají domácí kino.“

„Zatím ne,“ zdůraznila jsem s nadzdvíženým obočím a ďábelským úsměvem.

„Pěkný,“ ocenila Jillian a odešla za svou prací.

Nicholsonovi byli rozhodně dvojicí, kterou jsem si přála. A nejen já. Před rokem Mimi pomohla Natalii Nicholsonové, zámožné dámě s modrou krví, znovu uspořádat kancelář. Když vyvstala otázka designu interiéru, Mimi doporučila mě a já jsem okamžitě začala s plány na rekonstrukci jejich ložnice.

Nabíječ. Pche.

* * *

„Fantastické, Caroline. Prostě fantastické,“ rozplývala se Natalie, zatímco jsem je s manželem vyprovázela ke dveřím. Procházení plánů nám zabralo skoro dvě hodiny a po domluvě na několika bodech se nám vyklubal senzační projekt.

„Takže podle vás jste pro nás ta správná designérka?“ zeptal se Sam a v očích mu zajiskřilo. Přitom svou ženu objímal kolem pasu a pohrával si s jejím culíkem.

„To mi řekněte vy,“ pošládila jsem ho na oplátku a usmála se na oba.

„My vám tenhle projekt svěříme moc rádi,“ řekla Natalie, když mi potřásala rukou.

V duchu jsem se uznale poplácala po rameni, ale navenek jsem se dál tvářila klidně.

„Výborně. Už brzy se vám ozvu a všechno si pěkně časově rozvrhneme,“ ujistila jsem je a podržela jim dveře.

Vyšla jsem za nimi před kancelář a ještě jim zamávala. Pak jsem dveře pustila, aby se za mnou samy zabouchly. Významně jsem se podívala na Ashley, naši recepční. Ta nadzvedla obočí a já ji napodobila.

„Takže?“ vyzvídala.

„Máme to,“ vydechla jsem a obě jsme zaječely. Jillian sešla dolů právě ve chvíli, kdy jsme spolu s Ashley tančily, a utnula nás.

„Co se to tady sakra děje?“ zabručela, ale s úsměvem.

„Nicholsonovi si najali Caroline!“ zapištěla Ashley.

„Šikovná.“ Jillian mě nakrátko objala. „Jsem na tebe pyšná, holka,“ zašeptala a já se celá rozzářila. Jako zatracený sluníčko.

Dotančila jsem zpátky do své kanceláře, a když jsem byla u pracovního stolu, lehce jsem do něj bouchla a zavrtěla přitom zadkem. Pak jsem se posadila, zatočila se na křesílku a zadívala se ven na záliv.

Dobrá práce, Caroline. Dobrá práce.

Ten večer jsem šla oslavit svůj úspěch s Mimi a Sophií a nejspíš jsem to trochu přehnala s margaritami. Dala jsem si taky pár panáků tequily, a když mě kamarádky vedly do mého patra, ještě jsem si olizovala ze záěstí už neexistující sůl.

„Sophie, ty seš tak krásná. Vid', že to víš?“ broukala jsem Sophii do ucha, zatímco jsem na ní visela cestou nahoru do schodů.

„Ano, Caroline, jsem krásná. Nemusíš vyslovovat, co je nad slunce jasný,“ přiznala Sophia. Samozřejmě že si byla svým vzhledem jistá, při své výšce metr osmdesát a s ohnivě rudými vlasy.

Mimi se zasmála, a tak jsem se otočila na ni.

„A ty seš, Mimi, nejlepější kámoška. Seš tak drobounká! Vsadím se, že by ses mi vešla do kapsy,“ chechtala jsem se a snažila se najít kapsu. Mimi byla malá Filipínka s karamelovou pletí a těmi nejčernějšími vlasy, jaké si dovedete představit.

„Měly jsme ji od chlastu odříznout hned, jak ze stolu zmizelo guacamole,“ brblala Mimi. „Už nikdy jí nedovolíme, aby pila bez jídla.“ Vytáhla mě do zbývajících schodů.

„Nemluv o mně, jako kdybych tady nebyla,“ postěžovala jsem si a přitom si sundala bundu. Chystala jsem se i na halenku.

„Dobře, dobře, ale snad se nebudeme svlíkat na chodbě, ne?“ houkla Sophia a sebrala mi z kabelky klíče, kterými pak odemkla dveře. Jak mě k nim strkala, pokusila jsem se ji políbit na tvář.

„Smrdíš tequilou a potlačeným sexem, Caroline. Slez ze mě,“ zasmála se Sophia a otevřela. Cestou do ložnice jsem na parapetu zahlédla Clivea.

„Ahoj Clive. Jak se má můj chlapák?“ zapěla jsem.

Kocour se na mě koukl a pak důstojně odkráčel do obývacího. Tím požití alkoholu své paničky neschválil a panička na něj vyplázla jazyk. Skočila jsem do postele a sledovala holky mezi dveřmi. Šklebily se způsobe, který říkal „ty jsi opilá a my ne, takže tě odsuzujeme“.

„Nehraje si na světice, dámy. Mokrát jsem vás viděla mnohem ožralejší,“ poznamenala jsem a po blůzce jsem odhodila i kalhoty. Proč jsem si na nohách nechala lodičky, vám nepovím, ani kdybyste mě mučili.

Holky odkryly peřinu, já si zalezla pod ni a zůstala na ně zírat. Přikryly mě tak dobře, že jediné, co ze mě lezlo ven, byly moje oči, nosní dírký a rozcuchané vlasy.

„Proč se celej pokoj točí? Co jste to sakra s Jillianiným bytem udělaly, vy dvě? Zabije mě, jestli si to rozházím s majitelem!“ fňukala jsem a úpěla při pohledu na pohybující se místnost.

„Pokoj se netočí. Uklidni se,“ uchichla se Mimi, sedla si ke mně a něžně mě poplácala po rameni.

„A to bouchání? Co to tady sakra bouchá?“ zašeptala jsem Mimi do podpaží, které jsem nato očichala, a pochválila jí výběr deodorantu.

„Nic tady nebouchá, Caroline. Ježiši, tys toho musela vypít víc, než jsme si myslely!“ zvolala Sophia a posadila se do nohou postele.

„Ne, Sophie, já to slyším taky. Ty to neslyšíš?“ ztišila Mimi hlas.

Sophia se odmlčela a všechny tři jsme nastražily uši. Vtom se ozvalo zřetelné bouchnutí a vzápětí neklamné zasténání.

„Kofátka, držte se. Přichází Nabíječ,“ zahlásila jsem.

Sophia a Mimi vykulily oči, ale zůstaly potichu.

Bude to Prdelka? Purina? V očekávání, že půjde o tu druhou, vstoupil do místnosti Clive a vyskočil k nám na postel. Se zájmem upíral očka na zed'.

Všichni čtyři jsme seděli a vyčkávali. Jen stěží můžu popsat, čemu jsme byli vystaveni tentokrát.

„Ó bože.“

Buch.

„Ó bože.“

Buch buch.

Mimi a Sophia pohlédly na Clivea a na mě. My jsme jen nevinně potřásli hlavami – oba, no vážně. Na Sophiině tváři se pomalu rozprostřel úsměv. Zaměřila jsem se na ženský hlas, co procházel zdí. Zněl jinak... Byl hlubší a, no, nedařilo se mi zachytit, co říká. Nebyla to Prdelka ani Purina...

„Mmm, Simone—hihi—přesně—hihi—tam—hihi-hihi.“

Cože?

„Ano, ano—frk—ano! Šoustej, šoustej—hihi-hyjé—šoustej, ano!“

Ona se hihňala! Ta sprostáčka. Ta hihňa jedna!

Zatímco se takhle hihňala a frkala na cestě za čímsi, co se zdálo jako fantastické vyvrcholení, my tři jsme se chichotaly společně s ní. Clive, kterému hned došlo, že se jeho milovaná neukáže, prchl do kuchyně.

„Co to sakra je?“ zašeptala Mimi s očima vytřeštěnýma jako tenisáky.

„Sexuální tortura, kterou musím snášet dneska už třetí noc. To si neumíte ani představit,“ zabručela jsem stále pod vlivem tequily.

„To už smíška u sousedů ojíždějí třetí noc?“ vyjekla Sophia a rukou si rychle zakryla pusou. Za zdí se ozval další sténavý smích.

„To ne, sakra. Tuhle slyším poprvý. První noc mě vzbudila Prdelka. Zlobivá, moc zlobivá holka, co potřebovala naplácat. A včera potkal Clive svou životní lásku, když vedle debutovala Purina...”

„Proč Purina?“ přerušila mě Sophia.

„Protože když se udělala, mňoukala,“ vysvětlila jsem a schovala se pod deku. Začala jsem ztrácet zájem, protože se mi pomalu připomínal nedostatek spánku, který se nahromadil od chvíle, co jsem se do tohotohle doupěte zhýralostí přistěhovala.

Mimi se Sophií mi stáhly peřinu z obličeje zrovna ve chvíli, kdy buchta za zdí vykřikla: „Ó bože, to je... to je—hahahaha—krása!“

„Chlápek odvedle dokáže ženskou rozmňoukat?“ žasla Sophia s jedním nadzvednutým obočím.

„Vypadá to tak,“ ušklíbala jsem se a vtom mě polila první vlna nevolnosti.

„Proč se tak směje? Copak by se někdo při takovýhle souloži smál?“ zeptala se Mimi.

„To netuším, ale je pěkný, že ji to tak baví,“ odpověděla Sophia, a když k nám od sousedů dolehl neobyčejně hlasitý řehot, rozesmála se taky. *Běž s tím řehtáním už někam...*

„Vidělas toho chláпка?“ zajímala se Mimi s očima ještě pořád upřenýma na stěnu.

„Ne, ale pracuju na tom přes kukátko.“

„To je fajn, že si tady aspoň jedna díra užívá,“ zamručela Sophia.

Zůstala jsem na ni civět. „Jak kouzelné, Sophie. Zahlídla jsem mu hlavu zezadu, to je celý,“ ohradila jsem se a zase se posadila.

„Týjo, tři ženský za tři noci. Ten má ale výdrž,“ ocenila Mimi a nepřestávala s ohromením sledovat omítku.

„Spíš je to nechutný, tak je to. Nemůžu se ani pořádně vyspat! Moje ubohá zed’!“ zakvílela jsem, když jsem uslyšela jeho hluboké zasténání.

„Tvoje zed’? Co s tím má společného tvoje...,“ namítla Sophia, ale já jsem ji zadržela zvednutou rukou.

„Počkej a uvidíš,“ varovala jsem ji. Simon vyrazil do finále.

Zed’ se začala rytmicky otrásat a ženské hihňání nabíralo na síle. Sophia a Mimi na mě pohlédly s otevřenými ústy, ale já jen pokrčila rameny.

Podle toho, jak Simon vzdychal, jsem poznala, že se blíží do cíle. Vtom ho ale přehlušila jeho noční společnice.

„Ó—hihi—to je—hihi—ono—hihi—nepře—hihi—stávej—hihi—nepře—hihi—stávej—hihi—ó—hihi-frk—bože—hihi-hihi-frk-frk—nepře—hihi—stávej!—hihi.“

Prosím. Prosím. Prosím, přestaň.

Hihi-smrk.

A s posledním zahihňáním a zasténáním se rozprostřelo ticho. Sophia a Mimi hleděly jedna na druhou, až Sophia řekla: „Ó.“

„Můj,“ dodala Mimi.

„Bože,“ dokončily sborově.

„A kvůli *tomuhle* nemůžu spát,“ povzdychla jsem si.

Zatímco jsme se všechny tři po Hihně dávaly dohromady, Clive se vrátil a začal si v rohu pohrávat s klubíčkem.

Hihňo, myslím, že tebe nenávidím ze všech nejvíc...

kapitola čtyři

Několik následujících nocí byl slastný klid. Žádné bušení, plácání, mňoukání ani hihňání. Snad jen Clive se cítil sem tam trochu opuštěný, ale jinak nám bylo v bytě skvěle. Potkala jsem pár sousedů, mezi nimi Euana a Antonia, kteří bydleli v patře pode mnou. Simona jsem od té noci s Hihňou neslyšela ani neviděla, a ačkoli jsem byla za nerušený spánek vděčná, zároveň mě zajímalo, kam se ztratil. Euan a Antonio mi to velice rádi osvětlili.

„Zlatíčko, počkej, až uvidíš našeho drahého Simona. Ten kluk je kus!“ zvolal Euan. Antonio mě chvíli předtím odchytil na chodbě, když jsem se vracela z práce, a do vteřinky mi obstaral koktejl.

„No jo. Je to fešák! Kdybych byl jen o pár let mladší,“ naříkal Antonio a přitom se ovíval, zatímco Euan na něj hleděl přes svou Bloody Mary.

„Kdybys byl o pár let mladší, tak co? Prosím tě. Do Simonovy ligy by ses nikdy nedostal. Simon je fileť mignon a my dva, příznej si to, lásko, jsme spíš buřty s cibulí.“

„Však bys viděl,“ uchichtl se Antonio a demonstrativně olízl řápek celeru.

„Ale no tak, pánové. Radši mi o něm něco prozradte. Musím přiznat, že po jeho show minulý týden jsem docela zvědavá, kdože mi to buší do zdi.“

Když mi došlo, že z nich nedostanu nic, dokud jim neřeknu o Simonových nočních radovánkách, všechno jsem jim vyzvonila. Při mém líčení událostí mi očima viseli na rtech jako tloušťci na dortech. Pověděla jsem jim o dámách, které Simon tak něžně pomiloval, a oni mi zase doplnili pár mezer.

Simon byl fotograf na volné noze a cestoval po celém světě. Sousédky odhadovali, že byl právě pryč kvůli zakázce, což vysvětlovalo můj klidný spánek. Pracoval pro Discovery Channel, Cousteau Society, *National Geographic*... samá známá jména. Za své práce byl i oceněn a před pár lety fotil dokonce nějaký čas ve válce v Iráku. Když býval na cestách, nechával auto na parkovišti za domem. Starého, otlučeného Range Rover Discovery, takový ten typ vozidla, co můžete potkat v africké buši. Ten typ, který dneska řídí mladí a úspěšní kravatáci ve městech.

To, co mi Euan a Antonio svěřili o Simonově autě a práci, jsem si spojila s Mezinárodním domem orgasmů na druhé straně zdi a začala dávat dohromady profil muže, kterého jsem měla teprve spatřit. Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem na ten den nebyla čím dál zvědavější.

Jednou pozdě odpoledne, poté, co jsem k Nicholsonovým hodila nějaké vzorky obkládaček, jsem se rozhodla jít domů pěšky. Mlha se zvedla, odhalila tak město a udělal se pěkný večer na procházku. Jak jsem zabočila za roh ke svému bytu, všimla jsem si, že za budovou na svém obvyklém místě chybí Range Rover.

Simon byl zpátky v San Francisku.

* * *

Ačkoli jsem se dopředu připravila na další kolo bušení do zdi, následujících pár dnů se nic nedělo. Chodila jsem do práce, na procházky a zůstávala s Clivem. Vyrasila jsem si taky s kámoškami, upekla jsem výbornou cuketovou buchtu se svým již dobře zvládnutým kuchyňským robotem a hledala jsem, kam jet na dovolenou.

Každý rok jsem si brala týden volna a odjížděla úplně sama do různých vzrušujících destinací, přičemž jsem nikdy nebyla na stejném místě dvakrát. Jeden rok jsem ho strávila pěší turistikou v Yosemitešském národním parku. Jindy jsem projela klenbu deštného pralesa na lanových drahách při ekologickém pobytu na Kostarice. Další rok jsem se potápěla u pobřeží Belize. A letos... Nevěděla jsem, kam si zajet. Cestování do Evropy se stalo za ekonomické krize příliš drahé, takže to bylo mimo hru. Uvažovala jsem o Peru, vždycky jsem totiž chtěla vidět Machu Picchu. Měla jsem ještě spoustu času, ale rozhodování o místě, kde bych chtěla strávit dovolenou, mě často bavilo stejně jako samotná dovolená.

Nehorázně moc času jsem strávila taky u kukátka do chodby. Už je to tak. Kdykoli jsem zaslechla bouchnout dveře, doslova jsem sprintovala šmírovat. Clive se nad tím jen ušklíbal. Moc dobře věděl, o co mi jde. Nikdy ovšem nepochopím, proč mě odsuzoval právě on, který špicoval uši při každém zvuku, co k nám ze schodiště doléhal. Ještě stále smutnil po Purině.

Simona jsem ještě pořád ani doopravdy *neviděla*. Jednou jsem ke kukátku doběhla tak akorát včas, abych ho zahlédla vcházet k sobě do bytu, ale jediné, co jsem zachytila, bylo černé tričko a rozcuchané tmavé vlasy. A to mohly být klidně i tmavě blondaté, protože v tlumeném osvětlení chodby těžko říct. Pro lepší slídění bych potřebovala větší světlo.

Jindy jsem viděla jeho Range Rover odjíždět od obrubníku, zrovna když jsem vycházela zpoza rohu cestou z práce. Projížděl kolem mě! Jak jsem se na něj chystala poprvé pohlédnout, doopravdy *spatřit* bájněho muže, zakopla jsem a přepadla přes káru s ovocem, co byla na chodníku. Naštěstí mě zmerčil Euan a pomohl mně, mému zraněnému egu i mé pohmožděné zadnici z betonu a domů na dezinfekci alkoholem.

Tu noc byl zase klid. Věděla jsem, že je Simon doma, a sem tam jsem ho i zaslechla. Jak se u něj po podlaze posunuly nohy od židle a jedno nebo dvě tichá zasmání. Ale žádný harém, tudíž žádné bušení do zdi.

Většinu noci jsme spali vlastně spolu. On si na své straně stěny pouštěl Duka Ellingtona a Glenna Millera, já jsem na té své ležela v posteli a nestydatě poslouchala. I u mého dědy kdysi po nocích hrávaly staré desky, a tak se mi u praskání jehly o vinyl a s Clivem smotaným po boku krásně usínalo. O Simonovi bych řekla tohle: měl dobrý hudební vkus.

Jenže klid a ticho byly příliš krásné na to, aby vydržely. O několik nocí později znovu vypuklo peklo.

Nejdřív jsem byla svědkem dalšího kola Prdelky, která zase moc zlobila a těch pětadvacet na holou rozhodně zasluhovala. Plácání se rozléhalo skoro půl hodiny a zakončily ho výkřiky jako: „To je ono! Přesně tam. Bože, ano, přesně tam!“, načež se začala otrásat zeď. Tu noc jsem nezamhouřila ani oko, jen jsem oběma neustále koulela a cítila se stále frustrovanější.

Následujícího rána jsem ze svého postu u kukátka viděla Prdelku odcházet a poprvé jsem si ji doopravdy prohlédla. Růžová rozzářená tvářička, oblé boky i stehna a docela výrazné pozadí. Měla prostě ženské tvary a k tomu byla malá, vážně hodně malá. Baculka. Aby Simona políbila na rozloučenou, musela si stoupnout na špičky. Jelikož jsem se soustředila na ni, on mi zase unikl. Jeho vkus na ženy mě udivoval. Prdelka byla přesný opak toho, co jsem viděla z Puriny, která vypadala jako modelka.

V předtuše, že další noc přijde na řadu právě poslední jmenovaná, jsem dala Cliveovi ponožku naplněnou šantou kočičí a plnou misku tuňáka. Doufala jsem, že se utahá a odpadne dřív, než se akce rozjede. Dobroty měly ale úplně opačný účinek. Když se kolem půl druhé ráno přes zeď ozvaly první Purininy skřeky, kocourek byl akorát v té správné náladičce.

Chyběl mu jen minismoking.

Vykračoval si po místnosti, sem a tam kolem zdi, a dělal frajera. Jak ovšem začala Purina mňoukat, neudržel se a znovu se vrhl na stěnu.